

## Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ.

Μιά βοσκοπούλα  
 ῥοδοπλασμένη  
 τ' ἄρνι της χάνει  
 'ς τὴν ἐρημιᾶ,  
 Κι' ἀπελπισμένη  
 πέρνει τὰ ὄρη  
 καὶ τὸ φωνάζει  
 μ' ἀπελπισιά.

— « Δευκή μου! φῶς μου!  
 ποῦ εἶσαι, 'πέ μου;  
 Ἄρνι μου, ποῦ 'σαι;  
 δὲν μοῦ 'μιλᾷς;  
 Ἐχασα, πάει...  
 τ' ἄρνάκι!... Θε' μου,  
 δὲν μὲ λυπᾷσαι!  
 δὲν μ' ἀγαπᾷς!... »

Καὶ 'ς τὰ λαγκάδια  
 ἡ κόρη τρέχει  
 μὲ ξεπλεμένα  
 χρυσᾶ μαλλιά,  
 Καὶ δακρυσμένη  
 τὰ χέρια ἔχει  
 ἀσηκωμένα  
 'Σ τὴν Παναγιά.

— « Ἄχ, Παναγιά μου!  
 γλυκελὴ Παρθένα!  
 φανέρωσέ μου  
 ποῦν' ἡ Δευκή,  
 Καὶ νὰ σ' ἀνάψω  
 μ' ἄνθη δεμένα  
 ἄσπρα κεράκια  
 γιὰ τὸ ἄρνι! »

Ναί, Παναγιά μου!  
 Κάνε τὸ θᾶμα  
 καὶ νὰ σοῦ κάνω  
 ἓνα ἄρνι

Ὀλασημένιο  
 νὰ 'ς τὸ κρεμάσω  
 'ς τὴν κόνα πάνω  
 ταχύ, ταχύ! »

Ἐξημερώνει  
 ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα  
 Κ' ἡ Βοσκοπούλα  
 πηδογελᾷ...  
 Τ' ἄρνι της ἔχει  
 'σάν περιστέρα  
 'ς τὴν ἀγκαλοῦλα  
 καὶ τὸ φιλᾷ.  
 Εὐθ. Δ. Ραφτόπουλος.

Ἐνθυμεῖσαι;

ὦ! τὴν ἐσπέραν 'θυμᾶς' ἐκείνην,  
 Ὅπου οἱ δύο κοντὰ κοντὰ  
 Μὲ μόνον μάρτυρα τὴν Σελήνην  
 'Λέγαμεν λόγια γλυκὰ γλυκὰ;

'Θυμᾶς' ἡ αὖρα ὅπου ἐκίνει  
 Τ' ἀγγελικά σου χρυσᾶ μαλλιά,  
 Καὶ ἐμειδίασεν ἡ Σελήνη  
 Ὅταν τὰ εἶδε τόσον χρυσᾶ;

'Θυμοῦμαι ὅταν μὲ ἐλαλοῦσες  
 Τὸ πρόσωπόν σου τὸ ἱλαρὸν  
 Κι' ὅταν μὲ ἐβλεπες κ' ἐγελοῦσες  
 'Γελοῦσαν τ' ἄστρα 'ς τὸν οὐρανόν.

'Θυμᾶς' ἐξύπνησε τ' ἀηδὸνι  
 Ὅταν λαλοῦσες, κι' ἀπ' τὴν φωλιά  
 Μὲ θλίψιν εἶδεν ὅτι σὺ μόνη  
 Δαλεῖς γλυκύτερ' ἀπ' τὰ πουλιά!

Λύσις τοῦ ἐν τῷ Ζῷ φυλ. αἰνίγματος

Σ-κεῦφος.